

Publicerad 2007-04-02 00:17 av johan jägare

På grund av en kamrats plötsliga död

LIVET ÄR EN FÖRUNDERLIG RESA.

Den gode finländske författaren Aleksis Kivi konstaterade i samband med sin bok "Sju bröder" att "En far kan försörja sju bröder med sju bröder kan inte försörja en far."

Bortsett från det uppenbara i citatet hade nog Aleksis även djupare tankar i den betraktelsen. För min del tror jag att han såg livscykeln som en resa mot ett bestämt mål utan i förväg planerade etappmål. Livet formar själv vägens sträckning och bestämmer helt okontrollerat, och med små möjligheter för resenären att bestämma, hur rak eller krokig den skall vara.

Alla når en slutstation på ett eller annat sätt. En del efter ett långt och harmoniskt liv, andra på mer dramatiska eller traumatiska sätt. Det gemensamma är att ingen av oss vet i förväg vad som väntar och kanske är det tur att det är så.

För ett par veckor sedan fick jag reda på att en kurskamrat från ifjol valt att avsluta sin resa. Jag kan inte påstå att jag stod honom särskilt nära men hade ändå känt och träffat honom dagligen i ett halvt års tid. En mycket social man i yngre medelåldern med huvudet på skaft och nära till skratt. Hittade på och deltog i bus så fort tillfälle gavs.

Jag har aldrig varit i den situationen förut och har inte heller kunskap nog att tolka eventuella signaler om nu någon har det. Ändå kan jag inte låta bli att undra. Borde jag ha förstått? Kunde jag ha gjort något? Det dyker upp ett otal frågor även hos den som bara är perifert berörd.

Faktiskt höjde jag en smula på ögonbrynen då han plötsligt efter flera månaders tystnad började ringa dagliga samtal till mig. Jag frågade mig hur det kunde komma sig att han plötsligt ville ha så tät kontakt. Det var inget konstigt med samtalen. Tvärtom! Vi smidde gemensamma planer kring hur vi skulle kunna dela boende på jobb utanför pendelavstånd mm. Vi pratade trav och utbytte snuskiga historier. Innehållet var inget som gav signaler utan helt normala samtal kompisar emellan. Det som fick mig att höja ögonbrynen var möjligen frekvensen på kontakterna ändå var det inte något som hissade varningsflaggor.

Efteråt är det lätt att undra. Ställa sig frågor som aldrig kommer att besvaras. Frågor om vad som kan komma imorgon. Kanske försvinner någon mer ur min bekantskapskrets. Kanske är det min egen tur även om jag inte hyser sådana planer. Kommer livet att rulla vidare som vanligt imorgon?

Svara på det den som kan. Jag kan det inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren johan jägare med Poeter.se id #6584 innehar upphovsrätten